

Julius Evola: A jobboldali történetírás

2013 november 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

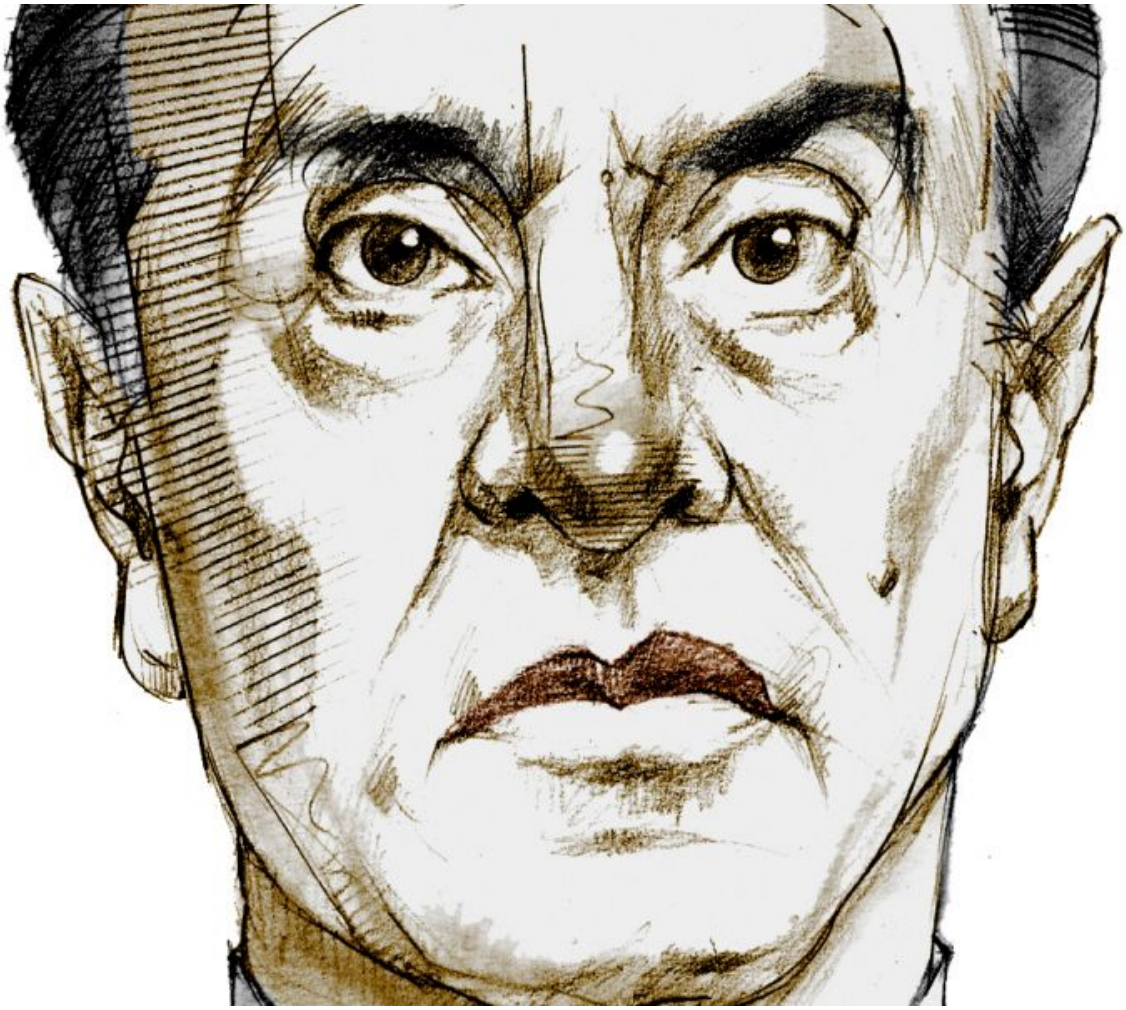
5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Amikor Carl Schmitt, egy ismert német történész azt fejtegette, hogy Donoso Cortés-nak, az els? európai forradalmi és szocialista mozgolódások korszakában tevékenyked? figyelemre méltó spanyol államférfinak és gondolkodónak milyen európai jelent?séget tulajdoníthatunk, {...}

{...} kiemelte, hogy míg Cortés kora óta a baloldaliak a maguk történetírását – mint destruktív akciójuk általános hátterét – rendszeresen kidolgozták és tökéletesítették, az ellentétes táborban: a jobboldal táborában – semmi hasonló nem történt. Itt minden néhány elszórt tanulmányra korlátozódott, amelyek következetességüket, radikalizmusukat és a horizontjuk tágasságát tekintve semmiképpen sem hasonlíthatók össze azzal, amivel ezen a területen a marxizmus és a baloldal jelenleg rendelkezik.
Ez nagyrészt igaz. Valójában az egyetlen történelem, amelyet a legtöbben ismernek, és amely példaként szolgál, (ha kizárjuk a marxista hangvétel? történelmet) lényegében liberális, felvilágosodott és szabadk?m?ves beállítottságú és eredet?. Ez a "harmadik rend" azon ideológiáival kezd?dik, amelyek pusztán arra voltak jók, hogy a baloldali radikális mozgalmak számára el?készítsék a talajt, hiszen lényegében ezen ideológiák alapja is antitradicionális. A jobboldali történelem még megírásra vár, és ez az egyik oka a baloldal ideológiáival és agitációjával szembeni kisebbrend?ségi komplexusunknak.

A hézagot nem pótolhatja a jelenlegi úgynevezett "hazai történelem" sem, mivel – eltekintve bizonyos esetleges nemzeti színezetét?l és a h?si események és alakok által kiváltott megrendülést?l – ebben is nagymértékben egy olyan gondolkodás sugallatai tükröz?dnek vissza, amely nem igazán jobboldali, és f?ként mivel – ami a horizont tágasságát illeti – nem tud szembeszállni a baloldali történetírással.
Ez az alapvet? kérdés. Valójában fel kell ismernünk, a baloldali történetírásnak sikerült a figyelmet a történelem lényegi dimenziói felé fordítania: túl az epizódszer? politikai konfliktusokon és felfordulásokon, túl a nemzetek történetén, sikerült észrevennie azt az általános és lényegi folyamatot, amely az utóbbi évszázadokban az egyik típusú civilizációból és társadalomból a másikba való átmenet értelmében realizálódott. Az említett történetírás által felvázolt általános keret tágasságából semmit sem von le, hogy ebben a vonatkozásban az értelmezés

közgazdasági és osztály alapú. E történetírás a történelem menetében – mint az esetleges és részvalóságon túli lényegi valóságra – a feudális és arisztokratikus civilizáció végére, a polgári, liberális, kapitalista és ipari civilizáció megjelenésére, majd pedig a szocialista, marxista és végül kommunista civilizáció jelentkezésére és kezd?d? megvalósulására mutat rá.

A "harmadik rend" és a "negyedik rend" forradalmát a maguk természetes okozati és taktikai összefüggésében ismeri fel. Figyelembe veszi azoknak a fölérendelt folyamatoknak a gondolatát, amelyeket – anélkül, hogy akarták vagy tudták volna – a népek többé-kevésbé "szent" önzése szolgált: azoknak rivalizálása és ambíciói, akik azt hitték, hogy – a partikuláris területének elhagyása nélkül – "történelmet csinálnak". A társadalmi struktúra összességének és a civilizációnak azokat az átalakulásait tanulmányozza, amelyek a történelmi er?k játékának közvetlen következményei, miközben a nemzetek történetét joggal szám?zi az általános fejl?dés "polgári" fázisába. (Valójában a "nemzetek" a történelemben annak alanyaiként csak a "harmadik rend" forradalmától kezdve és annak következményeként jelennek meg.)

Ha a baloldali történetírással mérjük össze, az egyéb tendenciák történetírása tehát felületesnek, epizódszer?nek, kétdimenziósnak, olykor egyenesen frivolnak t?nik. A jobboldali történetírásnak – azzal a szándékkal, hogy túl a mítoszokon, a felépítményeken, de a lapos krónikán is, megragadja az utóbbi évszázadokban kibontakozott történelmi folyamat valódi és lényegi elemét – át kellene fognia a marxista történetírás horizontját. Természetesen úgy, hogy közben megfordítja az el?jeleket és a perspektívákat: vagyis a legújabb történelem lényegi és egy irányban futó folyamataiban nem a politikai és társadalmi haladás, hanem az általános felforgatás fázisait látja. Logikus módon a közgazdasági-materialista el?feltevést is ki kellene küszöbölnie, miközben fel kellene ismernie, hogy a homo oeconomicus és a különböz? termelési rendszerek vélt kérlelhetetlen determinizmusa puszta agyrém.

A történelemben sokkal hatalmasabb, mélyebb és komplexebb er?k m?ködtek és m?ködnek. Ami pedig a részleteket illeti, az úgynevezett "?skommunizmus" mítoszát is vissza kell utasítania, és az arisztokratikus feudális típusú civilizációkat megel?z? civilizációk tekintetében dönt?en a tiszta spirituális, szakrális és tradicionális hatalom princípiumán alapuló szervezetek eszméjét kell azzal szembeállítania. De ett?l eltekintve – megismételjük – a jobboldali történetírásnak – nem kevésbé, mint a baloldalinak – fel kell ismernie azoknak a tisztán megkülönböztethet?, általános, nemzetek feletti fázisoknak az összefüggését, amelyek regresszív módon a jelenlegi rendetlenséghez és felforgatásokhoz vezettek. Számára ennek kell az egyes mozzanatok és felfordulások értelmezésének az alapjává válnia, amely mindig figyelembe veszi az átfogó keretben általuk okozott hatásokat.

Itt még néhány példával sem tudjuk megmutatni e módszer gyümölcsöz? voltának teljességét: azt a váratlan fényt, amelyet számos eseményre vet. A birodalmi középkor politikai-vallási konfliktusai, Franciaország szüntelen szakadár akciója, az Anglia és Európa közötti kapcsolatok, a francia forradalom "hódításainak" igazi értelme, és így tovább, egészen azokig az epizódokig, amelyek bennünket különösen érdekelnek, mint a "községek" lázadásának valódi arca, a risorgimento-nak mint a "harmadik rend" által mozgásba hozott nemzeti mozgalomnak a kett?s aspektusa, a Szent Szövetségnek és Metternich – az utolsó nagy európai – er?feszítéseinek a jelent?sége, majd – ideológiái visszahatásával együtt – az els? világháború jelent?sége, a pozitív és a negatív megkülönböztetése azokban a nemzeti forradalmakban, amelyek a két világháború között Olaszországban és Németországban gy?zedelmeskedtek, és így tovább, hogy végül eljussunk a ma világuralomért harcban álló valódi er?k meztelen valóságával összhangban lev? szemlélethez – íme, a sok gondolatébreszt? téma választéka, amelyekkel a jobboldali történetírás foglalkozhatna, miközben – megvilágosító hatást fejtve ki – forradalmasítaná azokat a nézeteket, amelyeket e témákkal kapcsolatban az ellentétes orientációjú történetírás hatására legtöbben megszoktak.

Egy így megkezdett – tehát az egyetemesre tekint? – történetírás (ha igaz, hogy – megfordíthatatlan objektív folyamatok következtében – manapság egyre inkább kirajzolódnak olyan csoportosulások, amelyek nem csupán etnikai egységekb?l és partikuláris és zárt politikai irányzatokból toborzódnak) azután kiváltképpen a helyzet magaslatán lenne. Csakhogy – sajnos – az óhajtott történetírás csupán az ismeretek növekedését érné el. A dolgok jelenlegi állapotában nehezen lenne gyakorlati hatása egy határozott akció, az azok ellen az er?k ellen vívott globális és kérlelhetetlen küzdelem szempontjából, amelyek rövidesen elsodorják azt a keveset, ami még megmaradt az igazi európai tradícióból. Valójában ehhez arra lenne szükség, hogy létezzen egy olyan szervezett és hatalommal rendelkez? jobboldali internacionálé, mint amilyen a kommunista. Nos, – sajnos – tudjuk, hogy a nagy formátumú és kell?képpen autonóm emberek hiánya, a pártérdekek és a kis ambíciók, az igazi princípiumok és nem utolsósorban az intellektuális bátorság hiánya következtében egy egységes jobboldali csoportosulást eddig még a mi Olaszországunkban sem sikerült létrehozni, és csak legújabban kaptunk hírt ilyen értelm? kezdeményezésekr?l.

(Roma folyóirat, 1973. VII. 8., 7; ford.: Z. G.)

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ

Ajánló